



Ο ποιητής και η πόλη

Ο Τηλέμαχος Χυτήρης «μιλάει» με ποιήματα, Επιμέλεια: Βάλυ Βαϊμάκη, Athens Voice, Πέμπτη 14 Σεπτεμβρίου 2006

*Ξεκίνησα τη μέρα μου / Όπως πάντα / Γυάλισα τον ήλιο
Σφουγγάρισα με ένα σύννεφο τον ουρανό / Και τώρα πίνω τον καφέ μου
Όλα καλά / Με τους ανθρώπους τι θα κάνω;*

Είναι Σάββατο και κατεβαίνω στο κέντρο. Περνάω από το βιβλιοπωλείο της Εστίας. Δεν είναι μόνο η ματιά στις νέες εκδόσεις αλλά η φιλική ατμόσφαιρα και οι συγγραφείς που συναντώ εκεί. Ο Γιάννης Βαρβέρης, ο Παύλος Μάτεσης. Μέσα στο απόκρυφο γραφείο της Μάνιας, με τη βοήθεια τσικουδιάς, ανάβει η συζήτηση. Είναι μια φωλιά εδώ. Η Αθήνα ζει γιατί υπάρχουν τέτοιες φωλιές. Κυψελίδες πνεύματος, πνεύματος, οινοπνεύματος. Πιο πάνω, στη Σκουφά, πίνω τον εσπρέσο μου μέσα σ' ένα καταπληκτικό ζουζούνισμα νέων. Μέλισσες και μελισσόπουλα, μιλούν, γελούν, δείχνουν και δείχνονται. Κυρίως αδιαφορούν, ζουν στον κόσμο τους. Τους κοιτάζω κι ο καφές γίνεται νέκταρ.

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

*Διαβάτης / άφωνος κι απών / αγνώστων ντοκουμέντων
προσωπικού αρχείου / στρώνει στο βλέμμα του / τοπία
Διαβάτης / έχει τον έρωτα στο νου / και ρέον σώμα
στα δροσερά ρυάκια της Αθήνας*

Κατεβαίνοντας τη Σκουφά μπαίνω στη Ναβαρίνου κι αρχίζει η ναυμαχία. Μια άλλη θάλασσα είναι εδώ. Οι απελεύθεροι. Πολλοί το νιώθουν έτσι. Μπαίνω στα μικρά μαγαζάκια, ειδικευμένα σε δίσκους, CD, δεύτερο χέρι, τρίτο και βάλε. Κάθομαι με τον φίλο μου τον Άγγελο σε μια μικρή κόγχη, ουζάδικο και στέκι, και αισθάνομαι την Αθήνα του '60, τα σπίτια νεοκλασικά και αφημένα στη μοίρα τους επιτείνουν



αυτή την αίσθηση.

ΜΕΤΑ ΤΗ ΓΙΟΡΤΗ

*Πολύφωτα κτίρια / Ερείπια ληστειών / Τώρα ησυχάζουν
Στις στέγες τους / Φωλιάζουν μύθοι / Απρόσεκτων εγωισμών
Μιας εποχής / Γι' άλλους χρυσής / Για μερικούς τυχαίας*

Αλλά και οι μορφές των ανθρώπων είναι ανεπιτήδευτες, σκαμμένες, πιο ποιητικές κουβαλούν πολλά.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

*Αγαπώ τους ατημέλητους επιζώντες / Στο βλέμμα τους
Παραμονεύει λαχτάρα / Νικημένοι ήρωες / Αινιγματικών περασμάτων
Η θύελλα ας ελευθερώσει τα όριά τους*

ΠΡΟΣ ΤΗ ΓΑΛΗΝΗ

Πιο κάτω, «τρία κλικ αριστερά», θυμήθηκα την Κατερίνα Γώγου, τον «Μαγιακόφσκι των Εξαρχείων». Κατεβαίνω στο υπόλοιπο της Πανεπιστημίου και διασχίζω γρήγορα την Ομόνοια. Τι ιστορία κι αυτή η Πλατεία, όλο αλλάζει προς το χειρότερο. Πως τα καταφέρνουν; Μπαίνω στην Αθηνάς κι αντικρίζω στο βάθος την Ακρόπολη. Μόνο από εδώ μου αρέσει, μέσα από τον κόσμο που πηγαινοέρχεται νιώθω τον Σωκράτη να ξαναζει, τον Διογένη, την θεά Αθηνά να κατεβαίνει από το βάθρο της και να γίνεται δρόμος. Εκμεταλλεύομαι τη σοφία της για ν' αγοράσω ρίγανη, φλισκούνη, μέντα, τη φύση που λείπει από την πόλη. Μεγαλούπολη, τερατούπολη, τσιμεντούπολη... πόσα ονόματα για να βρίζουμε τον τόπο που ζούμε μέρα-νύχτα! Όταν φτάνω στο Μοναστηράκι η ψευτιά και η αλήθεια μπερδεύονται στο κάθε μου βήμα. Η ψεύτικη εικόνα προσπαθεί να σκεπάσει την αληθινή. Αρχαίοι θεοί made in China! Σκουπίδια και αφελείς τουρίστες. Η φωνή του κράχτη με κυνηγάει. Μόνο στην Πλατεία Αβησσυνίας βρίσκω σκηνές αυθεντικές. Τον χρόνο να πουλιέται πεταμένος χάμω πριν ξεψυχήσει για πάντα. Τι ώρα να πήγε; *Τα ρολόγια / Σχολιάζουν τη ζωή /*



Μονότονα φλυαρούν Χάνοντας χρόνο

Μπαίνω στα παλαιοβιβλιοπωλεία και λερώνω τα χέρια μου, κατεβάζοντας περιοδικά, βιβλία και πολύ σκόνη. Διαβάζω τις αφιερώσεις, τα ξεφυλλίζω, σκέφτομαι τους συγγραφείς και τη μοίρα τους, μυρίζω τις σελίδες, ψωνίζω γιατί «έχω ψώνιο» μαζί τους.

ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Αυτό το λίγο των σκέψεων / Από εδώ πέρασαν τα χρόνια

ΔΙΑΒΑΤΕΣ ΕΝΥΠΝΙΟΝΤΕΣ

Στην περιοχή ακόμα βασιλεύει το παζάρι και με μετατρέπει σε ανατολίτη υποτίθεται, εμένα ένα βέρο Κερκυραίο. Απέναντι στα μεγαλοπρεπή και μόνα αρχαία θα πιω την μπίρα μου. Μετά ψάχνω παλιές κάρτες, γκραβούρες, χάρτες. Μανία κι αυτή. Συλλέγεις το παρελθόν γιατί το κουβαλάς μέσα σου. Νιώθεις τη χαρά του ευρήματος. Ενδομύχως «τα βάζεις» -ασκόπως- με το χρόνο.

*Τρυφερό μονοπάτι / Μπλε νύχτα / Ποια γη; / Ποια Ιθάκη;
Ο χρόνος δεν είναι ποτέ / Στην ώρα του.
Αγρυπνώ.*

Αυτά σκεφτόμουν περπατώντας στον ωραίο πεζόδρομο προς τον Κεραμεικό. Εκεί έχεις ραντεβού με τον εαυτό σου. Βλέπεις πως οι αρχαίοι Έλληνες μιλούν με τους νεκρούς, τις ωραίες μορφές, τις καθημερινές σκηνές, τα απλά τους λόγια. Από τον ένα κόσμο στον άλλον. Κι από την Αθήνα του σήμερα στην αιώνια πόλη. Εδώ ήταν ο Ηριδανός ποταμός, πιο κάτω ο Κηφισός, πιο πέρα ο Ιλισός. Τώρα μείναμε με την ΕΥΔΑΠ και δρόμους, πολλούς δρόμους, ασφάλτους και κυρίως σφαλμένους. Φτιάχνουμε τη Φύση!

Μετά την «οδό των τάφων» ξαναγυρίζω στη ζωή αποχαιρετώντας τη θλιμμένη Ηγησώ. Μέσω της οδού Ασωμάτων περνάω στου Ψυρρή με τα ωραία σώματα. Εδώ, βρίσκω την παρέα μου και μιλάμε για όλα, τα πολιτικά, τις νοοτροπίες. «Που θα πάτε φέτος το καλοκαίρι;» Είμαι εκεί, αλλά έχω φύγει.

Ένα άλλο Σάββατο, κατέβασε κουρτίνες. Η Αθήνα αρχαία, παλιά και καινούρια έχει όλη την Ελλάδα στα σπλάχνα της κι όμως δεν είναι μάνα αλλά μητριά. Κάτι λείπει, κάτι που πρέπει να συμπληρώσουμε εμείς με τη φαντασία, το χιούμορ, τον τρόπο μας, τη διαδρομή μας.



Μπας και την αγαπήσουμε.

ΑΦΑΝΕΣ ΤΟΠΙΟ

*Χαραγμένος / Τη βαριά θαλπωρή / Του πλήθους
Ακουμπάς / Στην ελεγεία του κρυφού
Και / Σιωπηλός
Βαδίζεις στις άκρες / Έως πάντα*

Τα ποιήματα του Τ. Χυτήρη είναι από τις συλλογές «Καλοκαίρι και το Τέλος της ομιλίας», εκδ. Καστανιώτη, 2001 και «Κίτρινη Σκόνη», εκδ. Κέδρος, 2006.

Πηγή: http://hitiris.eu/downloads/stories/TH_archive0155_stories1379336508.pdf

Δημιουργία αρχείου: 16-09-2013 16:01
